

De gemeenschap der heiligen.

Vraag 55: Wat verstaat gij onder de gemeenschap der heiligen?

Antwoord. Ten eerste, dat de gelovigen, allen en een iegelijk, als lidmaten aan de Heere Christus en aan al Zijn schatten en gaven gemeenschap hebben ^a). Ten tweede, dat ieder zijn roeping moet verstaan, zijn gaven ten nutte en ter zaligheid der andere lidmaten gewillig en met vreugde aan te wenden b).

- a. Johs. 15 : 4; id. 20 : 17, Rom. 8 : 23, 1 Kor. 1 : 9, en 6 : 17; id. 10 : 16, en 12 : 12v., 1 Joh. 1 : 3.
- b. Rom. 12 : 4-8, Ef. 4 : 1v. en 15v., Fil. 2 : 4 en 7.

Verklaring van Vraag 55.

De Artikelen die nu volgen, handelen van de weldaden die aan de gemeente gegeven zijn en nog aan haar gegeven zullen worden. Daarvan is de eerste: de gemeenschap der heiligen. Een *gemeenschap* is een onderlinge betrekking tussen twee of meerdere (personen), die één zaak of bezit gemeen hebben. De grond voor deze gemeenschap is de zaak, die (aan allen) gemeen is. Deze gemeenschap wordt gevormd door de eigenaars ¹), die hetzij velen of één, hetzij van vele zaken of van één zaak zijn.

De *gemeenschap der heiligen* is het gemeenschappelijke bezit van Christus en van al Zijn weldaden, en een gebruikmaking ²) van de gaven, die aan ieder lidmaat der kerk gegeven zijn, tot welstand en zaligheid van het gehele lichaam, n.l. van de gemeente. *Heiligen* worden al diegenen genoemd, die werkelijk bekeerd zijn. Want zij zijn geheiligd, d.w.z. afgezonderd van de wereld en vrijgesproken van de zonde; zij worden voor rechtvaardigen en heiligen gehouden dank zij Christus' gerechtigheid, die hun toegerekend is; en wedergeboren door de Heilige Geest, beginnen zij heilig te zijn en heilig voor God te leven, 1 Kor. 6 : 11: „En dit waart gij sommigen; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in den Naam des Heeren Jezus en door den Geest onzes Gods.”

Wij geloven dus de gemeenschap van deze (heiligen), welke voornamelijk in de volgende zaken bestaat:

1e. In de vereniging of samenvoeging van de ganse gemeente als het lichaam, met Christus als het Hoofd, door de Heilige Geest, Die én in het Hoofd én in de leden woont, en de leden aan het Hoofd gelijkvormig maakt; zoals er geschreven staat in Jobs. 15 : 5: „Ik ben de Wijnstok en gij de ranken; die in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht"; 1 Kor. 12 : 13: „Ook wij allen zijn doe- enen Geest tot één lichaam gedoopt", id. 6 : 17: „Die den Heere aanhangt, is één geest met Hem"; 1 Joh. 3 : 24: „Hieraan kennen wij dat Hij in ons blijft, namelijk uit den Geest Dien Hij ons gegeven heeft.” Van deze gemeenschap is het Heilig Avondmaal des Heeren een zegel, zoals de Apostel getuigt, 1 Kor. 10 : 16. Daarom is het een ijdel verzinsel, alsof deze gemeenschap hierin bestond, dat het lichaam van Christus binnen in ons lichaam is. Want hiertegen strijden niet slechts de aangehaalde teksten, maar ook het beeld van het Hoofd met de leden, zoals we dat zo vaak in de Heilige Schrift vermeld vinden. Want het Hoofd en de leden hangen aan elkaar, en zijn niet onderling vermengd. De leden zijn niet binnen in het Hoofd of het

Hoofd binnen in de leden. Evenmin zijn de ranken binnen in de Wijnstok, of de Wijnstok binnen in de ranken, maar ze zijn op verschillende plaatsen gesteld, en worden met een gemeenschappelijke band tot één lichaam samengevoegd.

Op grond daarvan oordeelt men ook zeer terecht inzake de *sacramentele gemeenschap*, die ons de sacramenten verzegelen, dat deze geestelijk is. Want de sacramenten verzegelen hetzelfde — en niets anders! — als hetgeen het Woord belooft. Maar een lichamelijke gemeenschap of ontvangst van Christus wordt nergens in het Woord beloofd, maar uitsluitend een geestelijke. Bovendien moet deze gemeenschap altoos en voortdurend verlengd worden, want hiertoe geeft Christus Zich aan ons, opdat Hij in ons wone en blijve. Daarom is de gemeenschap van dezelfde aard als het blijven. Dit is een zeer vast bewijs, en om dat te weerleggen, heeft men de alomtegenwoordigheid van Christus' lichaam uitgedacht; want om de lichamelijke gemeenschap te verdedigen, moest men ook zeggen, dat Christus steeds in alle Godzaligen lichamelijk woont.

2e. In de vereniging van alle leden van Christus onderling, daar dezelfde Geest van Christus in allen woont, 1 Kor. 12 : 13: „Ook wij allen zijn door enen Geest tot één lichaam gedoopt”; Rom. 12 : 5: „Alzo zijn wij velen één lichaam in Christus.”

3e. In de gemeenschap of genieting van die weldaden mét Christus. Want in alle heiligen is die verzoening met God, die verlossing, rechtvaardigmaking, heiligmaking, leven en zaligheid, en alle andere weldaden ter zaligheid nodig, door en om Christus (' wil). Ef. 4 : 4v.: „Eén lichaam is het één Geest, gelijkerwijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; één Heere, één geloof, één doop.”

4e. In de verdeling van de geestelijke gaven, die door God aan de ganse gemeente en aan elk lidmaat ervan gegeven worden, tot zaligheid van het gehele lichaam; echter zó, dat sommige leden der gemeente anderen in gaven te boven gaan. Want er zijn verschillende gaven des Heiligen Geestes, Ef. 4 : 7: „Maar aan elkeen van ons is de genade gegeven naar de mate der gave van Christus”; 1 Kor. 7 : 7: „Een iegelijk heeft zijn eigen gave van God, de een wel aldus, maar de ander alzo”, en id. 12 : 4 en 7-9: „En er is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest; maar een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want deze wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en een ander het woord der kennis door denzelfden Geest; en een ander het geloof door denzelfden Geest”, enz.

Tegenwerking. De één heeft gaven, die weer verschillen van die van de anderen. Daarom bestaat deze gemeenschap niet in de gemeenschap aan dezelfde goederen; zoals in het derde deel van het antwoord gezegd wordt.

Antwoord. Dat stemmen wij toe, wanneer men dat verstaat van de bijzondere gaven, die aan ieder lidmaat in het bijzonder in verschillende mate, hetzij meer of minder, groter of kleiner gegeven worden volgens ieders roeping; maar (wij geven dat) niet toe wat betreft de aan allen gemeenschappelijke gaven, die ter zaligheid nodig zijn, zoals dat van de weldaden van Christus geldt. Over de bijzondere gaven wordt gehandeld in het vierde deel. En over de gemeenschap der heiligen in het derde. Daarom zijn deze (gaven) aan alle heiligen gemeen(schappelijk), wat de weldaden zelf betreft. Echter, wat de trap waarin zij die deelachtig worden betreft, bestaat er een zeer groot onderscheid. Want niet allen bereiken die hoge trap des

geloofs en der heiligheid enz., als een Abraham, Petrus en Paulus deden.

5e. In de verplichting van alle leden, om de gaven die zij ontvangen hebben, tot het algemene voordeel en zaligheid van allen, en vooral ter ere van hun Hoofd Christus, gewillig en met vreugde aan te wenden, 1 Kor. 13 : 5: De liefde „zoekt zichzelf niet“, Ef. 4 : 1v.: „En Dezelve heeft gegeven sommigen tot Apostelen en sommigen tot Profeten en sommigen tot Evangelisten en sommigen tot Herders en Leraars; tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus“; Fil. 2 : 4: „Een iegelijk zie niet op het zijne, maar een iegelijk zie ook op hetgeen der anderen is.“

Hieruit blijkt nu, wat het zeggen wil: te geloven „de gemeenschap der heiligen.“ Het betekent n.l., dat men gelooft, dat er steeds ware heiligen in de zichtbare kerk zullen zijn, die met Christus en onderling gemeenschap hebben; d.w.z. dat zij met Christus als het Hoofd, door de Heilige Geest verenigd worden, en aan Hem, door het geloof, de gerechtigheid, het eeuwige leven en andere gaven, zowel tot zaligheid als tot de bijzondere roeping van een ieder noodzakelijk, ontlene zullen; en dat zij ook door die Geest in onderlinge liefde en het gemeenschappelijk gebruik der gaven, tezamen tot één lichaam opwassen; en tenslotte, dat ook ik tot hun getal behoer en steeds blijven zal.

De vergeving der zonden.

Vraag 56: Wat gelooft gij van de vergeving der zonden?

Antwoord: Dat God, om (wille van) de genoegdoening van Christus ^a), al mijn zonden, ook mijn zondige aard, waarmee ik heel mijn leven lang te strijden heb ^b), nimmermeer wil gedenken ^c), maar mij uit genade de gerechtigheid van Christus schenken ^d), opdat ik nimmermeer in het gerichte Gods kome, ^e).

- a. Jes. 53 : 5; 2 Kor. 5 : 19 en 21; Kol. 1 : 19v.; 1 Joh. 2 : v., en 4: 10.
- b. Rom. 7 : 15vv., Gal. 5 : 17.
- c. Jes. 38 : 17, en 43 : 25; id. 44 : 22; Jer. 31 : 34; Hebr. 10 : 17; Micha 7 : 18v.; Zach. 13 : 1.
- d. Ps. 32 : v., id. 103 : 3, 10 en 12; Rom. 7 : 24v., en 8 : 1-3. e. Joh. 3 : 18, en 5 : 24; Rom. 8 : 1; 1 Joh. 2 : 28, en Ps. 2 : 12.

Verklaring van Vraag 56.

Dit is het allermoeilijkste (letterl.: allerzwaarst) Artikel om te geloven. Want men zal degenen die in doodsnoed verkeren, alles eerder wijs kunnen maken, dan de vergeving der zonden. En de duivel laat wel toe dat wij alles geloven, als hij ons déze troost maar ontnemen kan. Daarom moeten wij bij dit punt nagaan:

1. Wat de vergeving der zonden (eigenlijk) is.
2. Door Wie ze geschiedt.
3. Waarom ze geschiedt: uit genade óf naar Gods rechtvaardigheid.
4. Aan wie ze geschonken wordt.
5. Hoe en wanneer ze geschonken wordt.

1. Wat de vergeving der zonden is.

Dit wordt op verschillende manier omschreven. Het is een voornemen in God om de zonden der gelovigen, om wille van de genoegdoening van Christus, ongestraft te laten. Of: het is een kwijtschelding van de verdiende straf, en een schenking en toerekening der gerechtigheid van iemand anders, n.l. van Christus. Of: het is die wil in God, waardoor Hij de uitverkoren gelovigen hun zonden niet toerekent, maar hun de schuld en straf kwijtscheldt, hen rechtvaardig verklaart en ze liefheeft, alsof zij nooit gezondigd hadden; hen verlost van de dood, en hun het eeuwige leven, uit genade, door en Om de Middelaar schenkt, Ps. 32 : 1: „Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is.”

Daaruit volgt echter niet, als zou de zonde vergeven, betekenen: de zonde voor geen zonde houden, maar wel: de zondaar voor geen zondaar houden, of: de zondaar ontslaan van de schuld, en hem — om de voldoening van een Ander — voor rechtvaardig verklaren. Want omdat er, in de zonde twee dingen zijn, n.l. de schuld en de misdaad, worden die beide vergeven. Want eerst wordt de schuld weggenomen en daarna wordt de misdaad bedekt door Christus' rechtvaardigheid. Maar toch houdt de verkeerdheid die in ons is, niet Op zonde te zijn en Gode te mishagen. Daarom, wanneer God, om de verdiensten van Zijn Zoon, de zonden vergeeft, dan scheldt Hij tevens ook de eeuwige, maar niet altijd ook de tijdelijke straffen kwijt. Want Hij straft de Zijnen in dit leven op verschillende wijze. En zulks niet, opdat Hij opnieuw genoegdoening voor de zonden eist, maar opdat Hij ze kastijde en zou laten zien, dat ook de zonden van Zijn kinderen Hem mishagen, en dat ze ook straffen verdienen, 1 Kor. 11 : 32: „Maar als wij geoordeeld worden, zo worden wij van den Heere getuchtigd, opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden.”

2. Door Wie ze geschiedt.

De vergeving der zonden geschiedt uitsluitend door God, Luk. 5 : 21: „Wie kan de zonden vergeven dan God alleen?"; Jes. 43 : 25: „Ik, Ik ben het, Die uwe overtredingen uitdelg om Mijnentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet.” En dit werk is aan al de drie Personen gemeen. Want wij worden *gedoopt* in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, Matth. 28 : 19; en de Doop geschiedt „tot vergeving der zonden", Mark. 1 : 4; zoals blijkt uit de Doop van Johannes. Dat God de Vader de zonden vergeeft, blijkt uit de vijfde bede (n.l. van het „Onze Vader"). En van de Zoon zegt de Schrift nadrukkelijk, dat Hij „macht heeft om de zonden te vergeven", Luk. 5 : 24. Zo wordt ook van de Heilige Geest gezegd, dat Hij door de zonden verzocht, vertoornd en bedroefd wordt (Hand. 5 : 9; Jes. 63 : 10 en Ef. 4 : 30). Daarom kan ook Hij de zonden en misdaden vergeven. Want niemand kan vergeven dan Hij, tegen Wie gezondigd en Die door de zonden vertoornd wordt. Christus spreekt ook in het Evangelie nadrukkelijk van de zonde tegen de Heilige Geest (b.v. Matth. 12 : 31). Daarom worden ons de zonden alleen vergeven door God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Want alleen God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest is de Partij, Die vertoornd_ is,- en bij Wie alleen de macht berust om de zonden te vergeven. Daarom zegt David in Ps. 51 : 6: „Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan dat kwaad is in Uwe ogen.” Daarom kan geen enkel schepsel zich dit recht van God aanmatigen, of daarvan aan anderen iets meedelen.

Tegenwerking. Maar de Apostelen en de Kerk vergeven ook de zonden. Want er staat geschreven: „Al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel

ontbonden wezen", Matth. 18 : 18 (vgl. Matth. 16 : 19), en in Joh. 20 : 23: „Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden ze vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn ze gehouden.” Daarom is het niet alleen God, Die de zonden vergeeft.

Antwoord. De Apostelen vergeven de zonden, omdat zij gezanten en verkondigers zijn van Gods wil en vergeving. En zo ook vergeeft de Kerk de zonden, wanneer zij aan hen die in Christus geloven en zich bekeren, de vergeving der zonden in Gods Naam verkondigt. Ja, ook de naasten vergeven elkaar de zonden, als de één de ander vergeeft hetgeen hij speciaal tegen hem misdaan heeft. Maar alleen God verlost ons van de schuld van de zonde en van de eeuwige dood, krachtens Zijn macht en gezag, als een Heere en Auteur van een zo grote weldaad. Hij alleen vergeeft alle zonden, niet slechts de dadelijke, maar ook de erfzonde, de zonden van nalatigheid en onwetendheid, Ps. 103 : 3, „Die al uwe ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest”; Rom. 8 : 1: „Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn.”

3. Waarom de vergeving geschiedt: óf uit genade óf naar Gods rechtvaardigheid.

Deze vergeving geschiedt van God, niet uit zachtheid, want dat zou met Zijn rechtvaardigheid in strijd zijn; maar 1e. uit louter barmhartigheid en genadige liefde; 2e. om de voorbidding, verdienste en genoegdoening van Christus de Middelaar, door het geloof aangenomen; want de voorbidding kon niet geschieden zonder voldoening. Want bidden voor de zondaars, en dan niet voldoen of betalen voor de zonden, zou zoveel betekend hebben als begeren, dat God van Zijn rechtvaardigheid afstand deed.

In dit verband passen de volgende uitspraken, 1 Petrus 3 : 18: „Christus heeft ééns voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zoude brengen”; 1 Joh. 1 : 7: „Het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden”, en id. 2 : 12: „Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil”; Kol. 1 : 19v.: „Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zoude; en dat Hij door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zou tot Zichzelve, hetzij de dingen die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn”; Hebr. 12 : 24: Gij zijt gekomen „tot den Middelaar des Nieuwen Testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel”; Ef. 1 : 7: „In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade”, en 1 Kor. 1 : 30: Christus Jezus „is ons geworden wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing.” Daaruit blijkt nu:

1e. Dat hetgeen waarom God ons de zonden vergeeft, niet onze verdiensten zijn, maar alleen het bloed van Christus, d.w.z. Zijn gehoorzaamheid, voldoening en verdiensten.

2e. Dat de vergeving der zonden geheel en al uit genade geschiedt ten opzichte van ons. Want hoewel ze niet geschiedt dan door tussenkomst van een allergenoegzaamste straf, toch staat het vast dat de vergeving ten opzichte van ons geheel en al uit genade geschiedt, aangezien deze straf niet van ons, maar van Christus — voor ons — geëist wordt, en aangezien God Zijn verdiensten — alsof ze door onszelf gedaan waren! — uit genade aanneemt en ze ons toerekent. Hoewel, ten opzichte van Christus geschiedt ze niet uit genade of om-niet. Want onze zonden kwamen Hem duur te staan, zoals er gezegd wordt, 1 Kor. 6 : 20: „Gij zijt duur gekocht”, en in 1 Petrus 1 : 19: Gij zijt verlost „door het dierbaar bloed van Christus.”

3e. Dat de genadige kwijtschelding van de schuld en misdaad niet te kort doet aan Gods rechtvaardigheid, maar zeer goed daarmee overeenstemt, omdat ze geschiedt door tussenkomst van de voldoening (niet van ons, maar van Christus!), die ons geschonken en toegerekend wordt; en dit strijdt met niet de rechtvaardigheid Gods, welke eist dat geen zonde ongestraft blijft. Want God straft alle zonden op het allervolkomenst, n.l. de zonden der uitverkorenen in Christus, en die van de verworpenen in henzelf.

Tegenwerping 1. Wanneer de misdadigers niet gestraft worden, dan strijdt dit met Gods rechtvaardigheid. De zonden vergeven betekent zoveel als de misdadigers ongestraft laten. Daarom strijdt de vergeving der zonden met Gods rechtvaardigheid.

Antwoord. Het strijdt met Gods rechtvaardigheid, om de zondaars gans en al ongestraft te laten, d.w.z. noch henzelf noch een Ander vóór hen te straffen; maar God heeft, in onze plaats ¹⁾, waar wij misdadigers waren, Zijn Zoon gestraft, 1 Petrus 3 : 18: „Christus heeft ééns voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zoude brengen”; Rom. 5 : 6: „Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.”

Aanhoudend bezwaar. Ook is het in strijd met Gods gerechtigheid, om voor een schuldige een Onschuldige te straffen. God straft een Onschuldige, in plaats van de schuldigen; dus deed Hij dit in strijd met Zijn rechtvaardigheid.

Antwoord. Het is strijdig met Gods rechtvaardigheid, dat een Onschuldige voor de schuldigen gestraft wordt, wanneer de Onschuldige

1e. niet gestraft wil zijn en Zich niet voor de schuldigen ter bestraffing aanbiedt;

2e. wanneer Hij niet van dezelfde natuur is als de schuldigen;

3e. als Hij geen genoegzame straf voor de zonden verdragen en betalen kan;

4e. als Hij de straf niet te boven kan komen, want God wil niet, dat de Onschuldige ten behoeve van de schuldigen geheel vergaan zal;

5e. als Hij tenslotte niet in staat is, om de schuldigen door de kracht van Zijn straf weer op te richten en te bekeren, zodat zij daarna ophouden te zondigen.

En deze condities vinden wij alle in Christus (verenigd), in Hem Die rechtvaardig voor de onrechtvaardigen door God gestraft is. Want Hij heeft bewust en uit Zichzelf onze straf op Zich genomen, Ef. 5 : 2; Tit. 2 : 14: „Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid.” En Hij is hetzelfde „vlees en bloed” met ons deelachtig geworden, Hebr. 2 : 14 en 16v., en heeft een genoegzame voldoening kunnen brengen voor onze zonden, Jes. 53 : 5: „Door zijn striemen is ons genezing geworden”, 1 Joh. 1 : 7: „Het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonde.” En Hij kon, zonder vernield te worden, de straf te boven komen; want Hij is uit kracht van Zijn Goddelijke macht weer (uit de dood) verrezen, Joh. 2 : 19: „Breekt dezen tempel en in drie dagen zal Ik denzelven oprichten”, Hand. 2 : 24: „Alzo het niet mogelijk was, dat Hij van denzelven dood zonde gehouden worden.” En tenslotte heeft Hij ons ook door de kracht van Zijn dood levend gemaakt, opdat wij niet meer der zonde, maar Gode leven zouden, 2 Kor. 5 : 15: Christus „is voor allen gestorven, opdat degenen die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien Die voor hen gestorven en opgewekt is.”

Tegenwerping 2 tegen de genadige vergeving om-niet: God vergeeft do zonden om de voldoening van Christus. Dus vergeeft Hij ze met uit genade of om-niet.

Antwoord. Hij vergeeft ze niet om-niet, wat Christus betreft, maar wél om-niet,

wat ons betreft. Want Hij scheldt ze kwijt zonder onze genoegdoening, zoals al eerder opgemerkt werd.

Aanhoudend bezwaar. Ook op die manier vergeeft Hij ze nog niet om-niet. Want het is een vaststaande regel, dat hetgeen iemand doet door een ander, hij zulks schijnt door zichzelf te doen. Wanneer wij dus betalen door (middel van) Christus, dan betalen wij zelf, zoals er staat: „Indien Eén voor allen gestorven is, dan zijn zij allen gestorven”, 2 Kor. 5 : 15. Dus worden de zonden, ook ten opzichte van ons, niet uit genade of om-niet kwijtgescholden.

Antwoord. Wie iets kwijscheldt, omdat een Ander daarvoor betaald heeft, die scheldt niet kwijt om-niet, tenzij Hijzelf ook de betaling uit genade en om-niet geeft. Maar wanneer God Zelf ons Zijn Zoon geeft, en Hem voor ons aan de straf onderwerpt, dan geschiedt dat uit genadige liefde, en dan is Hij daartoe niet door enig recht of door onze verdienste verplicht, Joh. 3 : 16: „Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eniggeboren Zoon gegeven heeft”, enz.; Rom. 8 : 32: „Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven”, enz.

4. *Wie aan de vergeving der zonden deel krijgen.*

De vergeving der zonden wordt aan alle uitverkorenen, en uitsluitend aan hen! gegeven; want alle uitverkorenen, en alleen zij! geloven, Tit. 1 : 1. De verworpenen geloven nooit in waarheid. Want Christus zegt: „Maar gijlieden gelooft niet, want gij zijt niet van Mijn schapen, gelijk Ik u gezegd heb”, Joh. 10 : 26. Daarom ontvangen zij ook nimmermeer vergeving van zonden, Joh. 3 : 36: „Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem”; Hand. 10 : 43: „Dezen geven al de Profeten getuigenis, dat een iegelijk die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijnen Naam.”

En men dient erop te letten, dat de uitverkorenen altijd vergeving der zonden hebben wat betreft het voornemen Gods, maar niet altijd wat henzelf aangaat, maar eerst dan, wanneer zij bekeerd en met het geloof begiftigd worden; want alleen zij hebben die vergeving, en van hen alleen wordt het gezegd, die n.l. geloven dat ze die hebben. De kleine kinderen hebben ook geloof en bekering, wat betreft enige geneigdheid en vermogen om die te mogen hebben, hoewel zij nog niet metterdaad geloven. Daarom hebben zij ook vergeving der zonden.

5. *Hoe en wanneer de vergeving der zonden geschonken wordt.*

Deze wordt uitsluitend geschonken en ontvangen door het geloof; of: God geeft ons de vergeving der zonden, wanneer Hij het geloof in ons werkt, waardoor wij die (vergeving) ontvangen. Daarom wordt ze dan ook eerst gegeven, wanneer ze door het geloof ontvangen wordt. Want hoewel God van eeuwigheid af besloten heeft om Zijn uitverkorenen de zonden te vergeven om de voldoening van Zijn Zoon, toch vergeeft Hij hun allen en een ieder de zonden pas metterdaad, wanneer zij bekeerd worden; hen houdende voor rechtvaardigen en door de Heilige Geest in hen werkende, dat zij de vergeving der zonden in hun hart gevoelen en daarvan altoos verzekerd en bevestigd blijven. Daarom is het besluit om de zonden te vergeven weliswaar eeuwig, maar de uitvoering ervan geschiedt, wanneer wij de vergeving der zonden, in het Evangelie voorgedragen, door het geloof ons toeëigenen. Dus heeft God Zijn uitverkorenen wel altijd lief, maar deze liefde Gods wordt in de harten der uitverkorenen niet uitgestort vóór de bekering. En opdat wij van de vergeving der zonden verzekerd mogen zijn, is een oprecht

geloof en ware bekering nodig.

Dit Artikel behelst ook de leer van de rechtvaardigmaking. Want vergeving der zonden hebben betekent: rechtvaardig voor God zijn, zoals Paulus in Rom. 4 : 6 met nadruk leert: „Gelijk ook David den mens zalig spreekt, welken God de rechtvaardigheid toerekent zonder werken; zeggende: Zalig zijn ze, welker ongerechtigheden vergeven zijn en welker zonden bedekt zijn" (vers 7).

Dus is het één en dezelfde zaak: vergeving der zonden hebben én rechtvaardig zijn; zoals de Apostel het voor hetzelfde houdt: gerechtvaardigd worden, de zonden niet toegerekend en de rechtvaardigheid toegerekend worden, enz. (Vgl. N.G.B., art. 23).

Tegenwerping. De Wet eist niet alleen dat wij het kwaad zullen nalaten, maar ook het goede zullen doen. Daarom is het, om rechtvaardig te zijn, niet voldoende dat ons de zonden vergeven worden, maar daartoe is ook nodig, dat wij een volkomen gehoorzaamheid bewijzen.

Antwoord. Het nalaten van het goede of ongehoorzaamheid is ook zonde (Jak. 4 : 17). En alle zonden zijn ons vergeven door Christus' bloed (1 Joh. 1 : 7). Dus is ons ook het nalaten van het goede vergeven. Maar God kan ons nu niet meer haten, noch de wil hebben om de zonden te bestraffen die Hij eenmaal volkomen, om Christus' voldoening, vergeven hetzij ze bedreven zijn met verkeerd-doen of met het goede na te laten. En degenen die Hij niet straffen wil, houdt Hij voor volkomen rechtvaardig. Daarom worden wij dus voor God volkomen rechtvaardig geacht (te zijn), door de enige verdienste van Christus alleen. Maar over de rechtvaardigmaking zal nog breder gehandeld worden na de bespreking van de Geloofsartikelen.